

„Hinduhypnotismi.“

Arvoisa toimitus!

Suokaa anteeksi, että vaivaan teitä kysymyksellä. Luin äskettäin eräästä pääkaupungin lehdestä sangen mieltäkiinnostavan artikkelin, joka puhui hinduhypnotismista. Siinä artikkelissa annettiin perin käytännöllisiä neuvoja, miten on meneteltävä, kun pyritään indialaisen joogin omistaman tietoon ja valtaan luonnonvoimain yli. Siinä selitettiin erityistä itämaalaista hengitysjärjestelmää ja myöskin kuinka vähitellen on totuttava pois alkoholin, tupakan ja lihan käyttämisestä. Artikkelisi sisälsi mielestäni paljon uutta ja viehättävää. Olen joskus ajatellut, että teosofia antaa liian vähän käytännöllisiä ohjeita. Miksei teosofiassa yleisemmin oteta käytäntöön esim. niitä ohjeita, jotka mainitsemassani kirjoituksessa esiintuodaan? Tähän pyytää vastausta kunnioittaen

G. M.

Arvoisa Herra G. M.

Teidän tärkeä ja sattuva kysymyksenne sisältää nähdäkseni kaksi pontta: 1) miksikä ei teosofia opeta »hinduhypnotismissa» mainittua jooga-järjestelmää? ja 2) miksi teosofia ei yleensä anna enemmän käytännöllisiä elämänohjeita?

Mitä edelliseen pontteen tulee, pyydän teitä huomaamaan, että keskustelunalaisessa artikkelissa nimenomaan mainitaan, että siinä on kysymys n. k. hatha-joogan menettelytavoista. Jos otatte »Salatieteilijän sanakirjan» ja katsotte sanaa hatja-jooga, luette seuraavan tiedonannon: »Isku-jooga. Alempi laji joogaa. Intialainen filosofinen koulu, joka pyrkii henkiseen kehitykseen fyysillisten ja psyykkillisten prosessien avulla.» Korkeampi laji joogaa on n. s. raadsha-jooga, ja siitä sanotaan sanakirjassa: »Kuninkaallinen yhdistys. Okkultisen kehityksen todellinen järjestelmä, joka ajatuksen avulla kehittää psyykkisiä ja henkisiä voimia ja edistää personallisen ihmisen yhtymistä korkeampaan, jumalalliseen minään.»

Teosofia hyväksyy ainoastaan raadsha-joogien menettelyn, mutta hylkää hatha-joogan vaarallisena ja harhaanvievänä. Onkin olemassa silmiinpistävä ero näiden kahden järjestelmän karakterin välillä. Hatha-jooga pyrkii valtaan, raadsha-jooga johdattaa tietoon ja jumalantuntoon. Raadsha-joogan vaikuttimet ovat epäitsekkeitä, hatha-joogan vaikuttimena voi olla personallinen vallan- ja kunnianhimo.

Raadsha-jooga on tietysti käytännöllistä sekin. Siinäkin annetaan ohjeita hengityksestä, ruoasta y. m., mutta näitä määräyksiä pidetään enemmän tai vähemmän salassa, sentähden että ne vaihtelevat yksilöjen mukaan ja sovelletaan kunkin joogiksi pyrkijän luonnetta ja ruumiin ominaisuuksia vastaaviksi. Ei kukaan kokelas saa ruveta harjottamaan minkäänmoisia joogatemppeja, ellei hänellä on ole kykenevää opettajaa, joka voi häntä ohjata. Ja jos Indiassa kysytte vaikkapa hathajoogeilta, voiko heidän menettelytapojaan noudattaa omin päin, vastaavat he, että sen kyllä voi tehdä, mutta henkensä ja järkensä uhalla. Määrätyn hengitysjärjestelmän noudattaminen aikaansaa erilaisia fysiologisia muutoksia ruumiissa, jos sitä oikein käytetään, mutta tietämätön ja kokematon tavottelija saattaa »praanajaman» kautta aikaansaada elimistössään häiriöitä, jotka voivat viedä hänet perikadon partaalle.

Kysymyksenne toinen ponsi koski teosofian käytännöllisyyttä. Te moittitte teosofiaa liian tietopuoliseksi. Minun nähdäkseni teosofia on vallan käytännöllistä. Mitä sen nim. meille tarjoaa? Maailmankatsomuksen, aatteellisen sisällön elämällemme. Onko mitään sen »käytännöllisempää»? Emmekö juuri ole elämäkatsomuksen tarpeessa? Eikö juuri elämäkatsomus auta meitä elämään elämää? Ja elämä on elettävä!

Teosofia tosin ei meitä mihinkään kiihota. Se ei lupaa meille mitään itsekästä palkintoa, jos teemme niin tai näin. Se ei kehota meitä valtaa etsimään eikä kunniaa eikä nautintoa. Se sanoo vain, että jos tahdomme päästä jumalan tuntemiseen, voimme sen tehdä; jos tahdomme tulla viisaiksi, voimme siksi tulla. Mutta se lisää, että viisauteen vievä tie on kapea ja vaivalloinen. Sen tien nimi on

itsekkyydestä luopuminen. Astukoon sille tielle se, jolla on rohkea ja pelkäämätön sydän; jonka sydän ei pelkää oman itsekkyytensä kuolemaa.

Kas siinä on teosofian yksinkertainen käytöllinen neuvo. Ja vielä se lisää: joka sille tielle astuu, hän ei jää ilman apua niiden puolelta, jotka jo sitä kulkevat.

Kunnioituksella

P. E.

Omatunto 1906, N:o 17, Helsingissä, elokuun 15 p:nä 1906, s. 201-202.